

MARTINE POPPE

Martine Poppe karakteriserer seg selv som en smilende kunstnernerd som jobber med å bli kvitt stempelet flink pike. Innerst i et lite sykkelverksted i Øst-London maler hun de mest poetiske bilder, solgt til samlere verden over. På en gretten dag setter hun seg med en røyk i en båt brettet av et foto som en gang var utgangspunktet for et maleri.

Tekst Mette Dybwad Torstensen Foto Jørn Tomter

LONDON (KUNST): I 2013 ble norsk kunstmiljø og presse oppmerksom på en ung kunstner i London: Martine Poppe. Overskriftene lød *Stjerneskudd* og *Under Saatchis vinger*. På avgangsutstillingen hos Slade i London var det nemlig henne den berømte kunstsamlere og galleristen Saatchi valgte seg ut.

– Det fine med Saatchi er at han aldri møter dem han kjøper av. Det er kunsten som teller, sier Poppe i halvhøye sandaler, hullele tights og en stor maleskjorte.

I en gammel fabrikk like ved Hackney i et ekte Øst-London-miljø finner vi Martine Poppe. Her har hun hatt atelier i ett år etter at hun gikk ut fra en av de beste kunstskolene i London: Slade School of Fine Art. På snaue ti kvadratmeter med plast foran vinduene deler hun studio med to eiere av et sykkelverksted og en performance-kunstner. Vi dukker for snurrende eiker og hjul, skvetter av performance-kollegaens groteske masker og kommer inn i Poppes *sonne*. Jeg kommenterer med et smil at det kanskje ikke er så glamorøst som mange tror når man leser om en ny stjerne som kjøpes inn av samlere verden over ...

– He-he, nei, men det er glamorøst i den forstand at det er fritt. Jeg spør ingen om jeg kan ta meg en kaffe. Til gjengjeld er det flere arbeidstimer enn en vanlig

jobb, smiler hun og finner frem vann og cola. På veggene henger fire malerier under produksjon til hennes første store separatutstilling hos Kristine Hjellegjerdes galleri i Old-York Road.

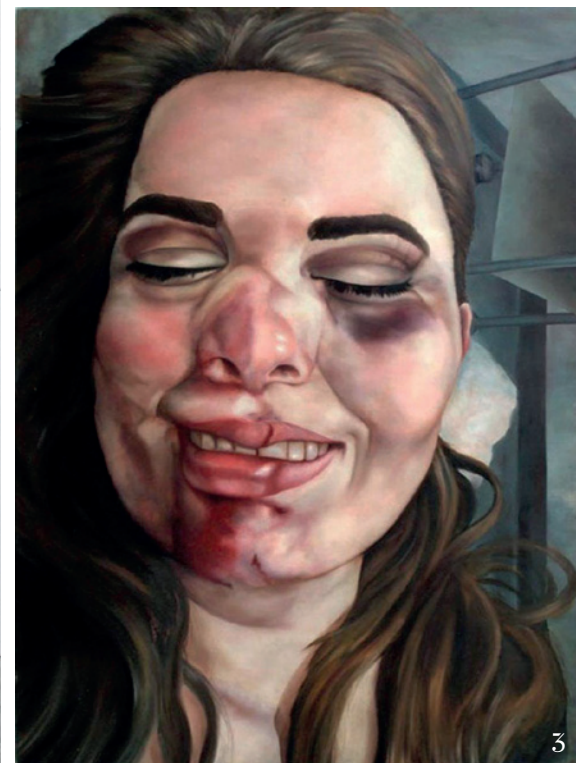
– Det siste året har gått så rykende fort ... når folk spør hvor gammel jeg er, svarer jeg ennå 25, ler Poppe, som er arvelig belastet når det kommer til kunst. Onkelen er den kjente filmregissøren Erik Poppe, og moren er fotografen Tine Poppe. Og hun ramser opp en bestefar og en grandonkel som var arkitekter og en annen bestefar som var klesdesigner og eier av Café Frölich. Som liten tegnet hun alltid kruseduller i matbøker og elsket de glossy og glinsende matfotografiene.

– Da jeg var ferdig på ungdomsskolen, hadde jeg så dårlige karakterer at jeg måtte ha en motivator: Jeg skulle bli kunstner! Jeg valgte Steinerskolen fremfor Elvebakken videregående, og da jeg gikk ut med de beste karakterer, kunne jeg egentlig velge hva jeg ville. Jeg hadde ikke hørt om kunst-forskoler, så jeg søkte på Slade School of Fine Art i London uten egentlig å skjønne hvilken posisjon skolen hadde. De spurte om jeg hadde gått forskole, og jeg husker jeg løy og sa ja. Men jeg kom inn. Egentlig ville jeg til Paris, men kunne ikke fransk, så da ble det London, forklarer Poppe om den første tiden som kunststudent. →

MARTINE POPPE har funnet sin helt spesielle teknikk og sitt eget uttrykk: Hun blåser opp foto fra mobilen til størrelsen hun ønsker på maleriet. Deretter strekker hun et transparent lerret over. Så maler hun, raskt, for å bevare momentumet. Deretter fjernes fotografiet bak.

1 ANALOGICAL CHANGE #6 fra 2013. Bildet måler 160 x 120 cm og er del av en serie på nå 34 malerier. – Selv om maleriene forandrer seg, har jeg valgt å beholde den tittelen, ettersom den refererer direkte til prosessen min, sier Poppe.

2 ANATIDAEPHOBIA på Kristin Hjellegjerde Gallery, oktober 2014.

3 TIDLIG VERK: Poppe fikk oppmerksomhet og andreplass i det prestisjetunge arrangementet *Juvenarte* med dette portrettet, men mener i dag at hun har fjernet seg fra å være så «flink». Hun sørget for at det ble tatt bilder av hennes forslåtte ansikt etter en ulykke.

Unik teknikk. Poppe har funnet sin helt spesielle teknikk og sitt eget uttrykk etter åtte år som maler: Hun blåser opp foto hun tar med mobilen til størrelsen hun ønsker på maleriet. Deretter strekker hun et transparent lerret over. Så maler hun, raskt, for å bevare *momentumet* i strøkene. Meditative, rytmiske, repeterende små strøk i samme farger som fotografiet under, men med en annen tekstur. Deretter fjernes fotografiet bak.

– Jeg er helt avhengig av dette lerretet, en seilduk, som er som en hud og gjennomskinnelig. Pappa jobbet som seilmaker da jeg vokste opp, så jeg har malt på dette i mange år ...

På gulvet snubler jeg nesten i en stabel papirbåter. Poppe tenner en røyk og forklarer.

– Jeg hadde en sånn gretten dag, og lurte på om jeg kunne bruke fotoene til noe. Så brettet jeg dem til båter, satte meg oppi en, skrudde på en vifte, tente en røyk og sang båtsanger. Det ble som en liten privat performance, men ingen så den. Men tittelen på båtene er *Golden nugget* og refererer til den feministiske kunstteoretikeren Linda Nochlins berømte spørsmål og es-

say: *Hvorfor har det ikke vært noen store kvinnelige kunstnere?* Jeg ville peke på ideen om den genierklærte kunstneren. At man maler noe ut av ingenting. Et hvitt lerret. Rabler ned genistreker. Sånn er det jo ikke.

– *Men på hvilket grunnlag velger du ut de fotoene du bruker som motiv under malingen?*

– Mange er iscenesettelser. Som uglen du ser der borte, som jeg kjøpte i en lekebutikk. Eller dette, som er en detalj av et håndkle. Der ser du bilder fra Hellas og et baderomsgulv. Tittelen på min kommende separatutstilling er *Anatidaephobia*, ideen er fra en Gary Larsson-tegneserie med sitatet *Somewhere, somehow a duck is watching you*. Å være redd for at en and ser på deg... Jeg fant tittelen på en liste over fiktive fobier på Wikipedia. En irrasjonell frykt og angst. Men akkurat nå er jeg opptatt av at vårt privatliv hele tiden overvåkes. En slags IT-paranoia.

– *Hvem maler du for?*

– Jeg maler det jeg tenker på akkurat nå. Jeg forsøker å si noe visuelt fremfor å bruke ord. Jeg maler ikke helt for meg selv, men ikke helt for andre heller. Man forandrer seg jo

Jeg har brukt så mange år på å være redd. Å bli oppdaget av Saatchi er bare fint, da kan man ikke bruke mange år på neste utstilling, men holde det gående.

MARTINE POPPE

hele veien, og slik er jo også motivene i evig forandring.

Båter blir fotoskulpturer. Foto blir maleri. Et foto av et basseng blir et maleri og senere en båt; og et basseng er i grunnen det siste man bør ha i en båt, påpeker Poppe. Hun liker å lure betrakteren, skape illusjoner. Manipulere oss litt. Fortelle halve sannheter og ikke helt gi oss svaret på om bildene er ferdige. Men det er de.

– Her har jeg satt på maskeringstape, som jeg har malt på og så tatt bort, for å skape en forstyrrelse. Det startet med en kamerafeil og alle disse fotoene der tommelen utilsiktet har kommet med. Vil folk oppfatte forstyrrelsene jeg legger inn? Eller vil de ignorere dem? Jeg skaper en avbrytelse i den litterære fortellingen som er i bildene.

– *Så hvorfor ikke droppe maleriet og vise foto?*

– Det er et rart forhold mellom foto og maleri. Gjengivelser av virkeligheten. Maleriene går gjennom utrolig mange filtre ...

Hun begynner å telle på fingrene og ramse opp:

– Først er det mitt bilde på mobilen. Så photoshop. Deretter printerens photoshop, så printeren, arket,

blekket, og så lerretet som spennes over, malingen, meg, lyset, og så betrakteren ...

– *Og kuratoren og kritikeren,* legger jeg til. Jeg må si meg enig i Poppes beskrivelse av seg selv som *kunstnernerd*, det er de smaleste problemstillinger som utforskes. Hun setter seg, og sola steker inn gjennom vinduet.

– Jeg har nok vært preget av dette flink-pike-syndromet, å male riktig. Men på Slade plukket de dette av oss. Det tok meg mange år. Mange snakker om å finne sitt uttrykk og sin *stemme* som figurativ maler. På Slade prentet de inn i oss at det viktigste var et yrke og evnen til dialog. Man vil alltid ha referanser til andre kunstnere og kan aldri få et helt uavhengig, unikt uttrykk.

– *Og dine referanser er?*

– Sigmar Polke er nok den fremste nå, og min nyeste favoritt er Tauba Auerbach. Etter å ha sett en Matisse-utstilling på Tate med venner som virkelig elsket ham, åpnet jeg opp for at man kan ha det mer gøy. Mange ganger kan jeg se et arbeid av en kunstner som jeg synes er verdens beste, men ikke like resten av verkene. →

NEW ORDER II: British Art Today, Saatchi Gallery, våren 2014.

MARTINE POPPE (F. 1988)

→ Utdannelse:
2007–2013: BA og MFA
i Fine Art, Slade School
of Fine Art i London.

→ Utstillinger i utvalg:
2014: *East London
Painting Prize Short List
Show* i London, *British
Art Today II*, Saatchi
Gallery i London og
Arcana, Kristin Hjellegjerde
Gallery i London.

2013: *Threadneedle
Prize 2013*, Mall Galleries
i London, *Transient
Inhabitants*, Invisible
Line Gallery i London og
The Immigrant, Frameless
Gallery i London.

2012: *Private Drama*,
Vibe Gallery i London,
Kunst i transitt, Galleri
Ramfjord i Oslo,
Norwegian Contemporary,
Frameless Gallery i
London og *Exhibit 1*, New
End Gallery i London.

2011: *ComuniArt*, Old
Red Lion Theatre i
London.

2010: *Northern Lights*,
Norsk Art, Maverik
Showroom i London.

2009: *Import/Export*,
Galleri Ramfjord.

2008: *NorskArt*, The
Menier Chocolate
Factory i London.

2007: Galleri E, Oslo.

→ Innkjøpt av: Saatchi
Collection, UCL Art
Collection og University
of Oxford.

→ Vunnet blant annet
første pris i *Portrait
Competition* ved UCL i
2013 og *Juvenarte
Exhibition Prize* i 2012.

→ Aktuell med sin første
store separatutstilling
ved Kristin Hjellegjerde
Gallery frem til 16.
november.

Jeg hadde også en *passion* for Anselm Kiefer, men jeg er ikke sikker på om forholdet vårt har vart. Damien Hirst er fascinerende å se på fordi han er som et kunstverk i seg selv på en performativ måte – med andre ord synes jeg han er litt av en karakter. Det er underholdende å se ham bevege seg fra å være en kommersiell YBA-type til å snu markedet på hodet med den auksjonen han hadde av egne verker og til å bygge nytt museum i Vauxhall, der han skal vise arbeider han har samlet av andre kunstnere. Men jeg vil imidlertid ikke si at jeg synes han dominerer kunsten. Mange jeg kjenner har omtrent samme oppfattelse som meg, at han er en interessant karakter, men vi ser ikke mye på arbeidene hans.

– Og hva preger samtidskunsten ellers i London nå?

– Jeg har noen venner som spøkte om at trenden i samtidskunsten nå er å jobbe med å få et materiale til å se ut som et annet. Det er nok et par retninger. Figurasjonen er tilbake. Og et maleri der man bruker flaten til noe annet enn å male på. Og så er det palmer og tropiske bilder. Jeg hadde aldri sett en palme i Londons kunst før, men på en avgangsutstilling jeg så i år, hadde nesten hver tredje kunstner et arbeid som inkluderte palmer på en eller annen måte. Jeg vurderte å lage et motiv med bare palmer. Som et pek. Som en kommentar om at jeg vil også bli med ..., ler Poppe, og røper at hun lar seg inspirere av alt mulig, som for eksempel et engelsk skomerket som har roboter under sålen. Enkelte detaljer på hennes bilder er da også kun synlige fra siden.

– Jeg liker å manipulere folk til å bevege seg annerledes, nærmest kræsje i veggen for å se på bildene. Ved å plassere skulpturer rundt i lokalet bestemmer jeg også

hvor de skal gå. Ikke bare denne barokke standarden å se maleriene rett forfra.

– Er det skummelt å stå på egne ben? Og å måtte prestere og innfri ettersom Saatchi kjøpte deg inn?

– Jeg har brukt så mange år på å være redd. Å bli oppdaget av Saatchi er bare fint, da kan man ikke bruke mange år på neste utstilling, men holde det gående. Jeg trives godt med tidsfrister. Før en utstilling er jeg bare hjemme for å dusje og sove litt. Å bo i London hjelper deg å holde tempoet oppe. Det er 1000 åpninger i uken. Det er mange kunstmiljøer jeg ikke engang har begynt å utforske.

– Bildene dine er poetiske og lavmælte. Er vi ferdig med kunstoppøret og store overskrifter?

– Ja, jeg tror det. Den gjengen jeg befinner meg i, er nokså nerdete. På en Saatchi-åpning ser du dem som bygger nettverk og deler ut visittkort. Så har du en liten gjeng som står pyntet innerst i lokalet. Vi supernerder som ikke er fulle på TV eller den nye YBYA-gjengen, men smilende, blide jenter, ler Poppe og reiser seg for å vise den smilende posituren.

Vi skal til å gå, og Poppe setter seg i vinduskarmen og tenner en røyk.

– Men du, husker du din første kunstopplevelse?

– Ja, svarer hun veldig kjapt. – Det var et snølandskap jeg så på Henie Onstad Kunstsenter som to-treåring. Jeg husker fargene i rødt, hvitt og blått. Jeg har sporet det opp, men det gjorde ikke noe inntrykk nå; assosiasjonene som jeg fikk den gangen, var mye sterkere enn selve maleriet. Jeg husker også at jeg ikke syntes van Gogh var så spesiell ..., smiler hun mens hun betrakter Londons tak. ☺